

dreiging ontgaat ons, maar heel veel goeds zal zij niet beloofd hebben. De procureur moest aftrekken, doch dit muisje had natuurlijk een staartje, want door het verzet tegen dezen vertegenwoordiger van den hertog en diens raad was diens hoogheid en heerlijkheid aangetast, wat een halsmisdad geacht werd. De procureur eischte dus in de eerste plaats gevangenneming der schuldige poorters en een gestrenge straf. Burgemeesters en het gerecht der stad kwamen op voor de burgerij. De eisch tot gevangenneming werd wel toegezegd, doch de schuldigen werden onder handtasting ontslagen. 16 April 1464 verschenen de gedaagde poorters voor het Hof. Zij ontkenden alles of gaven voor, juist den vrede te hebben willen bevorderen en het volk geruststellen. Willem de Nayer wist niets beters te doen dan zich op zijn ouderdom te beroepen! Het vonnis, dat wij niet vernemen, heeft waarschijnlijk in eene geldboete bestaan. Dat Pieter Jansz. Bisschop in 1464 en 1465 schepen was en later nog andere regeeringsambten heeft bekleed en ook Adriaen Jansz. Bisschop in 1464 schepen, in 1466 burgemeester werd, bewijst tenminste genoegzaam, dat de opgelegde straf niet zwaar kan geweest zijn. De persoon, voor wien de Rotterdamsche burgerij in de bres gesprongen was, had daarvan al heel weinig plezier; uit een acte van 9 Aug. 1463, dus nog gedurende het geding, vernemen wij, dat hij met het zwaard geëxecuteerd is.

Nog in datzelfde jaar 1463 had de baljuw zich te verantwoorden, omdat hij wederrechtelijk inwoners van Den Briel had laten arresteren. Dit was feitelijk een kwestie tusschen de stad Rotterdam en den graaf van Oostervant, waarbij ten slotte de stad de kosten van het proces moest dragen. Ook nog in 1463 ontstond er twist tusschen de baljuws van Schieland, van Delfland en van Rotterdam over de vraag, waar de doodslag berecht moest worden van een man, die in Schieland woonde, in Delfland gekwetst en te Rotterdam aan zijn wonden bezweken was. Is het te verwonderen, dat Jan de Witte 7 Dec. 1463 een procureur aanstelde „in al zijne zaken, die hij voir den Hove van Hollant nu hangende heeft ende noch gecrijgen sal”?

In 1465 wordt de baljuw voor het Hof gedagvaard wegens verduistering van penningen en zilverwerk uit sterfhuizen. In het eene geval wordt hij in het gelijk gesteld, in het tweede hem bevolen binnen acht dagen zijn recht op dat zilver te bewijzen. Ver-